

ELSŐ FEJEZET

1829. június 1.

Cavendish House, London

– Jóságos ég!

Angelica Rosalind Cynster ott állt Lady Cavendish szalonjában, őladysége vendégei mögött. A kivilágítatlan teraszra és a mögötte elterülő sötét kertre néző magas, széles ablakon Angelica Rosalind Cynster azonban nem a sötétbe nézett, hanem az ablaküveget tükörként használva az úriembert szemlélte, aki a terem másik végéből őt nézte.

Körülbelül harminc perccel korábban érezte magán az úr tekintetét; nézte, ahogy keringőzik, figyelte, ahogy nevet, másokkal beszél, ám Angelica bármilyen diszkrétan próbálta keresni a tekintetével, az úr nem volt hajlandó mutatkozni előtte. A zenészek éppen pihenőt tartottak. Angelica bosszúsán elindult a teremben, és akadály nélkül haladt, amíg végre meglátta azt a férfit.

Angelica szeme tágra nyílt a csodálkozástól, mert alig tudta elhinni.

– Ő az! – suttogta maga elé önkéntelenül.

Meglehetősen rosszul leplezett izgatottságára felfigyelt a mellette álló unokahúga, Henrietta. Angelica a fejét ingatta, aztán valaki a szomszédos társaságból magára vonta Henrietta figyelmét, így Angelica önfeledten figyelhette a leggyönyörűbb férfit, akit valaha látott.

Szakértőnek tartotta magát a férfiak minősítésében. Kislánykorától pontosan tudta, hogy a férfiak „mások”, és a hosszú évek során végzett megfigyelései alapján egészen jól megismerte a jellegzetességeiket és gyengeségeiket. Ha úriemberekről volt szó, Angelica nagyon magasra tette a mércét. Amikor úriemberekről volt szó, Angelicának nagyon magas elvárásai voltak.

A terem másik végében álló úr látszólag tökéletesen megfelelt minden követelménynek.

Hat másik férfi társaságában állt, akiket Angelica névről ismert, de ezt az urat nem ismerte. Vele korábban sohasem találkozott, nem is látta. Ha találkozott volna vele korábban, akkor emlékezne rá, olyan biztosan, mint ahogy tudja: ő az igazi, akire egész életében várt.

Mindig is megingathatatlan bizonyossággal tudta, hogy felismeri a hőstét, az úriembert, akit férjéül szánt a sors, mégpedig abban a pillanatban, ahogy meglátja. Arra nem számított, hogy ez a sorsdöntő első pillantás egy zsúfolt teremben, egy ablakban visszatükröződéssel fog bekövetkezni, de az eredmény ugyanaz volt: *tudta*, hogy ő az.

Már Angelica viselte a talizmánt, amelyet a Lady, egy skót istenség ajándékozott a Cynster lányoknak, hogy megtalálhassák igaz szerelmüket. A nővérei, Heather és Eliza, aki nemrégiben visszatért Londonba friss jegyesként a vőlegényével, átadta Angelicának a nyakéket, mert ő volt a soros, hogy viselje. Órany láncszemek között ametisztgyöngyök, a függő rózsakvarc. Az ősi, titokzatos talizmán most Angelica mellkendője alatt lapult a dekoltázsában.

Három éjszakával korábban úgy érezte, eljött az ideje. A nyakékkal felfegyverkezve, ösztönétől és erős elhatáro-

zástól vezérelve kampányba kezdett, hogy megtalálja az ő hősét. Elment a Cavendishestélyre, ahol a felső körök viszonylag szűk rétege gyűlt össze beszélgetni azzal a szándékkal, hogy felmérjenek minden egyes partiképes férfiút, akit a rendkívül széles ismeretségi körrel rendelkező Lady Cavendishnek sikerült meghívnia.

A talizmán működött Heathernél, aki már Breckenridge jegyese, Elizát pedig összehozta Jeremy Carlinggal; Angelica remélte, hogy neki is segít, de nem számított ilyen gyors eredményre.

Most, hogy már megtalálta a hősét, egyetlen percet sem akart elvesztegetni.

A férfi a terem másik végéből, ahol állt, valószínűleg nem látta, hogy a kisasszony őt figyeli, pedig a tekintete el sem mozdult a férfi tükörképéről.

A férfi megdöbbenően lenyűgöző volt, fél fejjel magasabb, mint a körülötte levő férfiak, pedig alacsonynak egyiküket sem lehetett volna nevezni. Öltözete elegáns: fekete estélyi felöltő, hófehér ing, nyakkendő, és minden testrésze tökéletesen arányosnak látszott.

A haja ébenfekete, egyenes szálú, meglehetősen hosszú, de divatosan kusza tincsekbe rendezett. Angelica az arcát igyekezett szemügre venni, de a tükörképben csak annyit érzékelt, hogy markáns, határozott vonásai vannak. Széles homloka, vékony orra és szögletes álla arra utalt, hogy valamely arisztokrata sarja lehet.

Angelica szíve erősebben kezdett verni.

Miután megtalálta, mi lesz a következő lépés?

Ha az illem engedte volna, Angelica legszívesebben a termen átvágva egyenesen hozzá lépett volna és bemutat-

kozik, de ez még hozzá képest is nagyon nagy merészségnek számított. Ám ha ez a férfi már több mint harminc perce figyelte őt, de kísérletet sem tett, hogy a közelébe kerüljön, akkor ez nem áll szándékában, legalábbis nem ezen az estén.

Ezt pedig Angelica egyáltalán nem tartotta elfogadhatónak.

A figyelme a férfi körül állókra fordult. Az általa kiszemelt férfi hallgatta a beszélgetésüket, de csak ritkán szólalt meg, és arra használta a társalgást, hogy leplezze az Angelica iránti érdeklődését.

Egyszer csak azt látta, hogy a társaságból az egyik férfi üdvözlí a többieket és távozik.

Angelica elmosolyodott. Szó nélkül ellépett Henrietta mellől, és belibbent a szalon közepén a társaságba.

Éppen idejében kapta el a méltóságos Theodore Curtis kabátujját, mielőtt csatlakozott volna fiatal hölgyek és urak kisebb társaságához. Theodore hátrafordult, és elmosolyodott.

– Angelica! Hol bujkáltál eddig?

Angelica az ablak felé mutatott.

– Ott. Theo, ki az az úriember abban a csoportban, ahonnan az imént jöttél el? Az a nagyon magas úr, akivel még sohasem találkoztam.

Theo, a család barátja, aki túlságosan jól ismerte Angelicát ahhoz, hogy ő maga tápláljon hiú reményeket iránta, felnevetett.

– Az imént éppen azt mondtam neki, nem telik bele sok idő, és a fiatal hölgyek észreveszik, körülrajongják.

Angelica belement a játékba, és rákérdezett: – Kinek mondtad? Ne szórakozz velem, kérlek. A nevét!

Theo mosolygott. – Debenham. Debenham vikomtja.

– Mit lehet tudni róla?

– Nagyszerű fickó. Évek óta ismerem, velem egyidős, egyszerre jöttünk a városba, hasonló az érdeklődési körünk, tudod, hogy megy ez. A birtoka valahol Peterborough környékén van, de nem járt a társaságba legalább... négy éve. Azért ment haza, mert valami családi ügye volt, és a birtok dolgait kellett rendeznie, és csak most tért vissza a szalonok és báltermek világába.

– Tehát nincs akadálya, hogy bemutasd nekem.

Theo még mindig vigyorogva vállat vont. – Ha akarod.

– Akarom – felelte Angelica, azzal karon fogta és arafelé vezette, ahol Debenham állt. – Megígérem, hogy viszonzom a szívességet legközelebb, ha akár csak egy kis időre is fel akarsz szedni valami fiatal hölgyet.

Theo felnevetett.

– Szavadon foglak!

Azzal Angelicába karolva átvezette a tömegben.

Miközben a különböző csoportok mellett haladtak el mosolyogva, Angelica gyorsan felmérte az öltözékét, ellenőrizte, hogy halvány pávakék selyemruhájának megfelelő-e az esése, nincs-e meggyűrődve, a mellkendő, amely részben takarta a dekoltázst, jól simul-e bőrére és eltakarja-e a keblét. Egyszer megállt, hogy elrendezze ezüsttel hímzett pávakék stóláját a karján. Aznap nem vitt magával retikült, sem legyezőt, így ezekkel nem kellett bajlódnia.

A haját nem merte megérinteni. Az aranyvörös fűrtök kontyba voltak fésülve feje tetején; számtalan hajtű

és gyöngyház berakású csat fogta össze, de tapasztalatból tudta, hogy egy heves mozdulattól az egész hajtömeg leomlik. Bár nem akadt férfi, akinek ellenére lett volna, hogy Angelica Cynster a habokból kiemelkedő Vénusszá alakuljon, nem akart így megjelenni először a hőse színe előtt.

A férfi tudta, hogy közeledik, mert megpillantotta az arcát a tömegben. A tekintete még mindig Angelica Cynster arcán nyugodott, de Angelica semmit sem tudott leolvasni az arcáról.

Aztán Theo átnyomakodott az embereken, és jókedvűen bemutatta:

– Nézzétek, kit találtam!

– Miss Cynster! – mondták néhányan meglepődve.

– Tudja, hogy a kellemes, elegáns hölgyeket mindig szívesen látjuk – szolt Millingham, és meghajolt előtte, ahogy a csoportban álló minden férfiú, egy kivételével.

Miután Angelica fogadta az üdvözléseket, Debenham felé fordult. Theo segítőkészen úgy irányította, hogy Debenham mellé kerüljön. A férfi arcát nézte, mert tudni akarta...

A másik oldalán Theo szólalt meg: – Debenham, engedd meg, hogy bemutassam a méltóságos Angelica Cynster kisasszonyt. Miss Cynster, Debenham vikomt.

Angelica alig hallotta ezeket a szavakat, mert elbűvölte a hatalmas, gyönyörű, zöldesszürke szempár. Ez a szempár teljesen megigézte, de inkább a tekintet mögötti értelem és cinizmus.

A hőse még mindig őt nézte, hűvösen tanulmányozta, vizsgálta és felmérte. Angelica nem tudta eldönteni, hogy tetszik-e neki az, amit lát.

Tekintetét egy pillanatra sem véve le a férfi szeméről, a fejét oldalra hajtva megszólalt:

– Azt hiszem, uram, még nem találkoztunk – mondta, és kezét nyújtott.

A vikomt egyik kezét felemelte sétatálcája ezüstfejről – amelyet Angelica nem látott a terem másik végéből –, és megfogta a hölgy kezét.

A kézfogása hűvös volt, de túl határozott és erős. Angelica megremegett, ahogy még mindig a férfi szemébe nézve érezte a váratlan érzést; és az a halvány, de tagadhatatlan benyomása támadt, hogy a vikomt gondolkodik, vajon elengedje-e a kezét. Angelica alig kapott levegőt, és udvariasan térdet hajtott.

Az a zavarba ejtő szempár el sem mozdult róla, ahogy könnyed eleganciával, a sétatálcától nem akadályozva meghajolt.

– Miss Cynster, nagyon örülök, hogy megismerhettem.

A hangja olyan mély volt, hogy Angelica beleborzongott.

Ez a hatás, valamint az, hogy a hűvös ujjak még nem engedték el a kezét, együttesen azt eredményezte, hogy belül perzselő forróságot érzett. Az ő hőse közelről valami elemi férfias kísértés volt, amely mintha csak rá irányulna.

Szentséges ég! Angelica ellenállt az erős készítésnek, hogy az arcát legyezze. Legszívesebben hálát adott volna a Ladynek, de inkább összeszedte az erejét, a józan esztét, és elvonta a kezét a férfi ujjai közül. A férfi hagyta, de Angelica határozottan érezte, hogy döntést hozott. Angelica fejében ekkor megszólalt egy vészcsengő, de egyszerűen nem volt hajlandó elismerni még magának sem, hogy nem

ismeri ezt a férfit, nem tudja, mi lakozik benne. De mivel ő az igazi, nyugodtan, magabiztosan kell viselkednie.

– Úgy hallottam, csak nemrégiben tért vissza a városba, uram.

Miközben beszélt, elfordult a csoporttól, és már bizalmasabban beszélgethettek. Theo értette a célzást, és rögtön érdeklődött Millinghamnál az újonnan vásárolt földjei iránt.

Debenham közben folyamatosan Angelicát nézte a pillanatnyi feszült csendben, aztán válaszolt: – Egy hete tértem vissza. Debenham Hall annyira közel van, mint Cambridgeshire, de az üzleti ügyek néhány évig távol tartottak a társasági összejövetelektől.

Angelica leplezetlenül tanulmányozta az arcát, és hagyta, hogy a kimondhatatlan kérdések a tekintetében látszanak.

Debenham elmosolyodott, ami a megértés kétségtelen jele volt.

– A birtokaimat igazgattam. Nagyon komolyan veszem a kötelességeimet.

Bár könnyed, vontatott hangon mondta, Angelica egészen biztos volt abban, hogy igazat beszél.

– Jól gondolom, hogy a birtokait sikerült eléggé felvirágoztatnia, hogy már ne legyen szükség a folyamatos, személyes jelenlétére, ezért tért vissza a városi társasági életbe?

Debenham még mindig nézte, mintha átlátna a lány magabiztosságát, előkelőséget mutató társasági álarcán. Devil Cynsternek, Angelica unokabátyjának és az anyjának, Helenának is halványzöld szeme van, és ők is nagyon áthatóan tudnak nézni. Debenham szeme világosabb,

inkább szürke, mint zöld, és Angelica úgy találta, hogy áthatóbb a tekintete.

– Így is lehet mondani – felelte végül Debenham. – Ám az igazság az, hogy amiatt jöttem vissza Londonba, ami a hozzám hasonló korú és rangú úriemberek nagy részét vonzza a felső körök báltermeibe.

Angelica szeme tágra nyílt. – Feleséget keres?

Ezt nem lett volna szabad megkérdeznie, de feltétlenül tudnia kellett.

Debenham megint elmosolyodott. – Igen. – Mélyen a kisasszony szemébe nézett. – Mint mondtam, ez a leggyakoribb ok, ami miatt visszatérünk a fővárosba és az előkelő társaságba.

Debenham magassága miatt Angelica kénytelen volt felnézni a férjira. A többiek közelsége ellenére furcsán bizalmas, szinte meghitt, intim volt a helyzet.

A férfi hatalmas termete nagy hatással volt Angelica érzékeire, arra csábította, kísértette, hogy lépjen közelebb.

Minél tovább néz a szemébe...

– Angelica, alig vettelek észre ebben a tömegben!

Angelica megfordult, és azt látta, hogy Millicent Attenwell mosolyog rá, miközben Millicent húga, Claire odalépett Debenham másik oldalára.

– Bár még csak június van, ki merem jelteni, hogy ezek a társasági események szenzációszámra mennek – szólt Claire, és kíváncsi pillantással nézett fel Debenhamre, majd félénk mosollyal tette hozzá: – Azt hiszem, még nem találkoztunk, uram.

Theo Angelicára nézett, és igyekezett oldani a feszültséget. Bemutatta Millicentet és Claire-t, majd ugyanezt

meg kellett tennie Julia Quigley-nek és Serena Millsnek is, akik látván, hogy az Attenwell lányok találtak egy káprázatosan jóképű úriembert, siettek csatlakozni hozzájuk.

Bár Angelicának egyáltalán nem tetszett az események ilyen fordulata, legalább kapott egy kis időt, hogy lecsillapodjon, és valamennyire észhez térjen, mert a józan esztét megzavarta Debenham szép arca, igéző tekintete és elképesztően vonzó teste. Ilyen *delejes vonzerőt* még sohasem tapasztalt. Még sohasem bűvölte el egy férfi tekintete.

Tény, hogy az a férfi az igazi, és ez talán megmagyarázza, hogy ilyen hatással volt rá. Mégis aggodalommal töltötte el, hogy ilyen könnyen meghódította érzékeit és megzavarta a gondolkodását.

Millicent, Claire, Julia és Serena élénk beszélgetést folytattak, időről időre Debenhamre pillantottak, nyilvánvalóan abban a reményben, hogy magukra vonják a figyelmét, ám a férfi udvariasan figyelt, de nem reagált.

Angelica lopva egy pillantást vetett az arcára. Amint ezt megtette, Debenham lenézett, és a tekintetük találkozott.

Eltelt egy szívdobbanásnyi idő.

Angelica lélegezni is elfelejtett; aztán erőt vett magán, és elfordította fejét Julia felé, aki éppen valami izgalmas történetet mesélt.

Debenham tekintete még rajta időzött, aztán ő is Juliára nézett, kicsit, de észrevehetően közelebb húzódott Angelicához.

Angelica szíve még hevesebben vert.

A férfi is érezte. Őt is legalább annyira kíváncsívá tette a köztük lévő vibrálás.

Ez nagyon jól van így. Most pedig az a kérdés, hogyan

használja ezt ki, hogyan találjon lehetőséget a továbblépésre.

A zenekar játszani kezdett.

– Végre! – szólalt meg Millicent, és látszott rajta, hogy mennyire örül. – Újra kezdődik a tánc.

Csillogó szemével szégyentelenül provokálta Debenhamet, hogy kérje fel táncolni.

Mielőtt Angelica reagálhatott volna, Debenham előrébb tette a sétabotját, és rátámaszkodott.

Millicent meglátta a mozdulatot, és rájött, hogy nem szabad kényszerítenie, hogy magyarázkodjon, miszerint valamilyen sérülés miatt nem táncolhat. Ezért rögtön váltott, és a tekintetét Millinghamre vetette.

Aki értette a célzást, és táncra kérte.

A többi úriember is eleget tett kötelességének, felkérték a mellettük álló hölgyeket táncolni. Claire, Julia és Serena gyorsan felfogta, hogy Debenham nem fog velük kerülni, ezért a hölgykoszorú feloszlott.

Így Angelica ott állt Debenham és Theo között, vele szemben Giles Ribbenthorpe. Theo a szemébe nézett, mosolyogva elköszönt tőle, aztán intett Debenhamnek és Ribbenthorpe-nak, majd elvegyült a tömegben.

Ribbenthorpe, aki tudta értelmezni a jeleket, mint bármelyik férfi, mégis kérdőn nézett a kisasszonyra, majd megkérdezte:

– Táncol, Miss Cynster?

– Köszönöm az invitálást, Ribbenthorpe, de azt hiszem, ebből most kimaradok. Ám Lady Cavendish biztosan nagyon örülne, ha a táncparketten látná önt. És Jennifer Selkirk is... – jegyezte meg, azzal a fiatal barna nőre nézett,

aki éppen mérgesnek látszó anyja mellett állt – ...hálás volna, ha kimentené szorult helyzetéből. Azt hiszem, Szent György szerepét kellene eljátszania.

Ribbenthorpe megfordult, meglátta a Selkirk családot, aztán felnevetett, meghajolt és mosolyogva elsétált. Angelica örült, hogy Ribbenthorpe teljesítette a kérését, és Jennifert táncba vitte.

Végre kettesben maradt Debenhammel, levetkőzte a társasági távolságtartás minden normáját, és egyenesen a férfi sétapálcájára nézett.

Debenham tétovázott, aztán engedett.

– Egy régi baleset, még azelőttől, hogy először a városba jöttem. Tudok járni, de nem kockáztathatom a táncolást. A térdem könnyen összecuslik.

Angelica a fejét felemelve a férfi arcát nézte.

– Tehát sohasem keringőzött?

Angelica szeretett keringőzni, de ha a hőse, akkor...

– Nem mondanám, hogy soha. Elég idős voltam már, amikor megtanultam. Mielőtt baleset ért, előtte vidéki bálokön táncoltam, de azóta nem keringőztem.

– Értem. – Angelica ezen a csatlódáson gyorsan túltette magát, és bizalmasabb témára váltott. – Tehát ha nem látogatta az Almack's klubot és más társasági eseményeken sem vett részt, milyen módon keresett hitvest? Önt könnyű észrevenni, hiszen sem én, sem Millicent, sem a többi hölgy nem tudott a létezéséről egészen máig, de bevallom, meglepődnék, ha azt mondaná, az elmúlt héten részt vett valamely jelentősebb társasági eseményen, mivel annak biztosan híre ment volna.

Debenham ismét a szemébe nézett, mintha azon gon-

dolkodna, mi volna elfogadható válasz a kisasszony számára.

Angelica felemelte a fejét.

– Ne mondja, hogy kártyabarlangban töltötte az időt, vagy barátokkal tivornyázott...

Debenham ajka mosolyra húzódott.

– Sajnálatos módon nem ez történt. Ha tudni szeretné, több napot töltöttem azzal, hogy londoni házam néhány szobájának berendezését felújítsam, majd nem meglepő módon első társasági megjelenéseim során klubokba látogattam. Mivel sokáig voltam távol a várostól, egészen váratlanul ért, de nagyon jólesett, hogy sokan emlékeznek rám. – Kis időre elhallgatott, majd folytatta: – Aztán megérkezett Lady Cavendish meghívója, és úgy döntöttem, ideje belevetnem magamat a báli forgatagba.

– Tehát a legelső társasági estélyen sikerült észrevennem önt?

– Igen. – Debenham hallotta a kisasszony hangjában az elégedettséget, és az arcát fürkészte. – Miért? Ez lényeges?

– Igen. Társasági körökben ez azt jelenti, hogy sikerült megelőznöm más ifjú és kevésbé ifjú hölgyeket.

Debenham csodálkozva nézett rá.

– Bármennyire üdítőnek találom élénk érdeklődését, kisasszony, ez felvet egy kérdést: ön mindig ilyen egyenes és határozott?

– Általában igen. Mindig elvesztegetett időnek találtam, hogy az ember képes szükségtelen bonyodalmakat teremteni magának azzal, hogy mereven ragaszkodik a szigorú társasági szabályokhoz.

– Valóban? Akkor talán megmondhatná nekem, anél-

kül, hogy szükségtelen bonyodalmakat teremtené magának azzal, hogy mereven ragaszkodik a szigorú társasági szabályokhoz, hogy miért vette rá Curtist, hogy mutasson be minket egymásnak.

Angelica szeme tágra nyílt.

– Azért, mert *ön* vadászott *rám*.

Debenham állta a tekintetét.

– Valóban?

Angelica arra számított, hogy Debenham tagadni fogja, de nyugodt hangon megjegyezte:

– Ezért most én vadászom önre.

– Értem. Ez valami új módszer a hagyományos házasságszerzésben. – Körülpillantott, majd ismét Angelica arcát nézte. – Bár be kell vallanom, nem vettem észre egyetlen fiatal hölgyet, aki olyan merész lett volna, mint ön.

Angelica felvonta a szemöldökét.

– Én más vagyok.

– Ez teljesen nyilvánvaló. – Még néhány pillanatig a szemébe nézett, aztán azt kérte: – Akkor meséljen nekem Angelica Cynsterről.

Angelica úgy döntött, nem árthat, ha Debenham kezdi azt hinni, hogy sikerült elérnie, amit akart.

– Aki ismer engem, elmondhatja önnek, hogy huszonegy éves vagyok, de úgy viselkedek, mintha huszonöt volnék, és azt mondják, én vagyok a legmagabiztosabb, legmakacsabb, legakaratosabb a Cynster lányok közül.

– Ez úgy hangzik, mintha valóban akaratos volna.

Angelica feltűnően ráncolta a homlokát, de nem cáfolta.

A zenészek újabb keringőbe kezdtek. Debenham tétozózott, aztán megszólalt:

– Ha táncolni szeretne, ne érezze kötelességének, hogy velem...

– Nem akarok táncolni – felelte Angelica, és körbepillantott. – Ami azt illeti... elég meleg van itt. Talán elsétálhatnánk a bejárathoz levegőzni.

Debenham rétvázott, és Angelicának megint olyan érzése volt, mintha a férfi nem helyeselné a viselkedését.

– Ha mindenképpen ezt akarja, kisasszony – szólott Debenham, és elegáns mozdulattal a karját nyújtotta.

Angelica a kezét az úr karjára helyezte, és titokban mosolygott.

A hős le vadászása folyamatban van.

Debenham a másik kezében a sétatálcát tartva elegánsan a nyitott erkélyajtóhoz vezette, ahonnan a teraszra és a kertbe lehetett jutni. Kiléptek a terasz kőlapjaira. Angelica mély lélegzetet vett, a balzsamos éjszaka illatát szívta magába.

A Cavendishház kertjében az öreg, nagy fák dús lombjai beárnyékolják a terasz mindkét végét. Angelica körül nézett, és látta, hogy több pár is sétál a holdfényben, ezért Debenhamet az ellenkező irányba vezette.

Debenham észrevette ezt; bár engedelmeskedett, amikor Angelica felnézett, szemében az árnyékok ellenére is rosszállást látott; szép metszésű ajkának feszülése ezt még hangsúlyozottabbá tette.

Angelica szeme tágra nyílt.

– Mi az?

– Ön mindig ilyen... merész?

Angelica próbált sértődöttnek látszani, de nem sikerült

neki. A férfi minden rosszállása ellenére engedett, és lassan sétáltak a bálterem teljes hosszában végighúzódo teraszon.

– Tudom, hogy az urak szeretnek vezetni, de én természetemnél fogva türelmetlen vagyok. Szeretném jobban megismerni önt, és ehhez az szükséges, hogy négyszemközt beszélhessünk, ezért... – a néptelen teraszra mutatott – ...vagyunk itt.

– Csak az imént mutattak be minket egymásnak, önnek pedig máris sikerült elérnie, hogy kettesben legyünk – jegyezte meg Debenham, inkább belenyugvással, mint panaszként.

– Nem látom értelmét az időpocsékolásnak, és higgye el, nincs ebben semmi tilalmas. A teremből bárki megláthat minket.

– Mindenki a táncparkett felé fordul – jegyezte meg Debenham fejét ingatva. – Ön példátlanul merész. – Elhallgatott néhány pillanatra. – Részvétem a bátyjainak. Két fivére van, ha jól tudom.

– Valóban. Rupert és Alasdair... vagy Gábriel és Lucifer, attól függően, hogy hallótávolságban vagyunk-e anyánktól és a nagynéniktől.

– Csodálom, hogy egyikük sincs itt, készen arra, hogy közbelépjenek, és megfékezzék önt.

– Biztosíthatom, hogy mindenképpen megpróbálnák ezt tenni, ha itt volnának, ám szerencsére mostanság más dolguk van: a feleségeikkel kell törődniük, a gyermekeiket megnevelni.

– Pedig úgy tűnik nekem, hogy ön olyan eleven és heves természetű nőszemély, akinek állandó őrizetre van szüksége.

– Furcsa, hogy ezt gondolja, bizonyára nem sokan értenének ebben egyet önnel. Engem általában rendkívül józan gondolkodásúnak és teljesen gyakorlatiasnak tartanak, nem pedig olyan hölgynek, akit bármilyen úriember megpróbálhatna becsapni vagy kihasználni.

– Tehát ez az oka annak, hogy senki sem tartja szemmel önt?

– Valóban. Ez az eredménye annak, hogy inkább huszonöt évesnek tartanak, mint huszonegynek.

Debenham visszanézett a teraszra, és Angelica is. Azt látták, hogy két másik pár még mindig az ajtó közelében időzik.

Amikor Angelica újra ránézett, Debenham megszólalt:

– Azt mondta, beszélni akar velem. Miről?

– Furcsállom, hogy nem tudom hová tenni, nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna társaságban. Mikor járt legutóbb Londonban? Theo szerint négy éve.

– Öt éve. Először '20-ban jöttem a városba, legutóbb pedig '24 júniusában tettem tiszteletemet London báltermeiben. A közbeeső években üzleti ügyben többször jártam a városban, de nem volt időm részt venni a társasági összejöveteleken.

– Én csak '25-ben voltam elsőbálozó. A nővéreimre azonban talán emlékszik.

Debenham bólintott.

– Igen, emlékszem rájuk, ám azokban az időkben nem érdeklődtem a fiatal hölgyek iránt. Több időt töltöttem azzal, hogy kerüljem őket, mint azzal, hogy beszélgessek velük, és nem hiszem, hogy valaha beszéltem volna a nővéreivel. Nem mutattak be minket egymásnak.

– Ezek szerint az, hogy visszatért a báltermekbe, és fiatal hölgyek társaságát keresi, teljesen új kihívás önnek.

– Mondhatni. De kérem, meséljen magáról!

Elérték a terasz végét, és megálltak a kavicsos ösvényre vezető lépcső tetején. Angelica a kert félhomályába nézett.

Angelica kivonta kezét a férfi karjából, és odafordult felé.

– Mit szeretne tudni?

– Úgy látom, nagyon otthonosan mozog ebben a közegeben. Minden idejét Londonban tölti?

Angelica elmosolyodott.

– Cynster lányként egész életemben az előkelő társaság tagja voltam, így aligha meglepő, hogy otthonosan mozgok ezekben a körökben. Ám csak a társasági szezon idején vagyok a városban, az év többi részét vidéken töltöm. Somerszetben, ahol születtem, vagy rokonokat, barátokat látogatok meg.

– A vidéket vagy a várost szereti jobban?

Angelica ezen elgondolkodott.

Debenham visszanézett a teraszra.

A pillantását követve Angelica látta, hogy az utolsó sétáló pár is belépett a bálterembe.

Aztán Debenham újra ránézett Angelicára.

– Nehéz volna megmondani, hogy a várost vagy a vidéket kedvelem inkább. Szeretek a városban lenni, és szeretek minden szórakozást, amelyet a város nyújt, de ha vidéken vagyok, mással töltöm az időmet. Más kihívások, más feladatok foglalkoztatnak, és azt hiszem, teljesen elégedett volnék akkor is, ha távol maradnék Londontól.

Debenham a sétapálcáját a terasz korlátjához támasztotta.

– El kell ismernem – szólt felegyenesedve –, hogy ezt nagy megkönnyebbüléssel halloom.

– Megkönnyebbüléssel? Miért?

Debenham a szemébe nézett.

– Kérem, bocsásson meg – mondta.

Angelica értetlenül nézett rá.

– Miért?

– Ezért.

Azzal a tenyerét Angelica szájára szorítva másik karjával átfogta, és felemelte. Majd könnyed, gyors léptekkel lement a lépcsőn a kertbe.

Angelica mozdulni sem tudott, ahogy a férfi a fák árnyékba vitte.

Aztán sikoltott, kapálózott, küzdött, ám Debenham olyan erős volt, hogy lehetetlen volt szabadulni. A küzdelem hiábavalóságát felismerve Angelica hirtelen elernyed a szoros ölelésben.

Debenham megállt egy tisztásnál, amelyet a háztól sűrű bokrok takartak, és letette Angelicát, aki ájulást színlelve a megfelelő pillanatra várt.

Debenham hirtelen elengedte, ám ugyanazzal a mozdulattal megpördítette, hogy Angelica megbillent. A szemé tágra nyílt, kitérta a karját, hadonászva egyensúlyozott. Hová tűnt Debenham? Megállt, kihúzta magát, hogy sikoltson...

Selyem zsebkendő lebbent az ajkára, és erősen ráfeszült, így a sikoltása elfojtott kiáltássá tompult. Érezte, hogy De-

benham a tarkóján megköti a kendőt. Hirtelen elhúzódot tőle, és a kezét felemelte, hogy lerántsa szájáról a kötést.

Debenham azonban hátulról elkapta mindkét karját, hátrahúzta, és kegyetlen erővel szorította. Angelica éppen a földre akarta vetni magát, amikor Debenham megszólalt:

– Ne akarjon összeesni, mert kifecamítja a karját.

Angelica nekifeszült, ismét küzdeni próbált.

– Nyugodjon meg! Nem fogom bántani.

Angelica dühösen kapálódzott, szabadulni próbált, de reménytelen küzdelem volt. Rúgni próbált, de Debenham túl közel volt. Még az arcába sem fejelhett, mert a férfi sokkal magasabb volt.

Míg Angelica küzdött és küszködött, Debenham rendíthetetlenül markolta a kezét.

Angelica pihegett, a karja megfájdult, a haja az arcába hullott.

Debenham hangja a sötétben oldalról hallatszott.

– Ismétlem: nem fogom bántani. Megmagyarázom, de nem itt és most. Nyugodjon meg, mert egészségesen, sértetlenül van szükségem önre. Én vagyok a legutolsó személy, aki ártani akarna, és mindenkitől megvédelmezem, akinek ilyen szándéka volna.

Hiszen ez a férfi az ő hőse! Angelica mély lélegzetet vett, érezte, hogy a keble megemelkedik. Míg a dühös énje egy szót sem volt hajlandó elhinni abból, amit a férfi mondott, gyakorlatiasabb és bölcsebb énje nem a szavakra, hanem a hanghordozásra figyelt.

Mert Debenham tényleg úgy gondolja, ahogy mondja.

Angelica pedig csak várt, így Debenham ugyanolyan határozott hangon folytatta:

– Hosszasabban kell beszélnem önnel. Most kiviszem a kertből, és beültetem a kocsimba. Elviszem a házamba, és ott beszélhetünk.

– Utána elenged?

Debenham tétovázott, majd kijelentette:

– Ami azt illeti, ez csak öntől függ.

Angelica próbált hátranézni, hogy lássa az arcát.

– Mi ez az egész?

– Hamarosan megtudja.

Debenham hátrahajolt, és Angelica érezte, hogy a stólája kiszabadul.

A következő pillanatban a puha anyag hurokban szorult a csuklójára. Ez a szörnyeteg a saját stólájával kötözi meg! Semmit sem tehetett, amivel meggátolhatta volna.

Nem volt lehetősége, hogy kiszabaduljon és visszarothonjon a házba. Debenham lehajolt, felemelte, karjába kapta.

Angelica kapálódzott, aztán rájött, hogy a férfi túl erősen fogja. Egyik keze veszélyesen közel volt kebléhez, másik keze a szoknya selymén át a combját markolta. Ezért úgy gondolta, jobb, ha nem mozog. És próbálta összeszedni magát, hogy gondolkodni tudjon.

Az ösvény kis tisztáson vezetett át, és a halvány fényben látta Debenham arcát.

A szeme összeszűkült, remélte, hogy Debenham látja, milyen borzasztóan dühös pillantással néz rá.

Ha észlelte is, ennek nem adta jelét.

– A kocsim a mellékutcában áll.

Előrenézett, lehajolva lépett át egy alacsony faág alatt.

Olyan könnyedén vitte Angelicát, mintha kisgyerek lett volna.

– Ezek szerint megértettük egymást. Nem volt szándékomban elrabolni önt ma este, az estélyt csak felderítésnek szántam. – Ismét lenézett a hölgyre. – De olyan jól megrendezte a körülményeket, hogy mit tehettem volna? Nem kellett volna kihasználnom ezt a lehetőséget? El kellett volna engednem, és a sorsra hagyatkoznom, hogy valamilyenkor ad még egy esélyt?

Tehát ő, az áldozat hibás, amiért elraborták?

Debenham kilépett a fák közül, a holdfény megvilágította az arcát.

Angelica bekötött szájjal, erőlködve próbált megszólalni. – Ezért még megfizet.

Debenham a homlokát ráncolva előrenézett. – Valóban. Gyanítom, hogy így lesz.

Az ösvény a magas kőfalban nyíló ajtónál végződött. Debenham biztosította, hogy ne szökhessen el, aztán kinyitotta a kaput, és átvitte rajta a ház melletti kis utcára.

A sötétben kocsi várt. A bakon kocsis ült, a kocsiról lakáj ugrott le, és sietve kinyitotta az ajtót.

Angelica megkötözve, bekötött szájjal, három erős férfi jelenlétében nem is kapálózott, ellenállást nem mutatott, ahogy Debenham beemelte a kocsiba, valamit mondott a lakájnak, és bemászott utána. Így Angelicának nagyon kevés mozgásteret maradt.

Egy kéz fogta meg Angelica vállát, és lefelé nyomta a bőrülésre. A kocsi dohszagú volt. Talán bérelte? A vele szemben ülő Debenham lába olyan hosszú volt, hogy a térdük összeért.

Aztán Debenham lehajolt, megfogta Angelica lábát, felemelte, és a dühös kiáltásával nem törődve gyorsan összekötötte a bokáját az inasa zsebkendőjével.

– Ez fáj! Maga barbár! – Angelica rúgni próbált, de hiába.

– Várjon! – mondta Debenham, lesimította a kisasszony szoknyáját és felállt; Angelica lába a padlón koppant. – Ha megengedi, előrekettem a kezét. Különben nagyon kényelmetlenül ül, amíg a házamba nem érünk.

Angelica még mindig próbálta megérteni, mi történik vele.

El sem tudta képzelni, mire készül Debenham, aki elvileg az *ő hőse, az igazi*.

Amikor Debenham felállt, Angelica megértette, mit kell tennie: megfordult, és az összekötözött kezét nyújtotta.

Debenham föléhajolt. Angelica teste megfeszült, várt, ám a csukló eloldozása során az erős kéz esélyt sem adott, hogy egyik kezét szabaddá téve letépje szájáról a kötést. Mindkét csuklóját megmarkolva előrehúzta Angelica kezét, és még szorosabban megkötötte.

Hogyan fog kikeveredni ebből?

Feltéve, hogy egyáltalán ki akar keveredni belőle.

Ez a gondolat olyan zavarba ejtő erővel támadt rá, hogy pár pillanatra elvonta a figyelmét.

Elég hosszú ideig ahhoz, hogy az a szörnyeteg Debenham leemeljen egy takarót a feje fölötti polcra, és gondosan a váll köré terítse, aztán feltette a lábát az ülésre.

Angelica sikoltozott, de hiábavalóan küszködött, mert Debenham begöngyölte a takaróba, és úgy feküdt, mint egy múmia.

– *Mit csinál?*

Megalázó, tehetetlen helyzetéből sötét pillantást vetett a férfirra.

Debenham fölé magasodott, a fejét lehajtva, mert túl magas volt ahhoz, hogy kiegyenesedhessen a kocsiban, aztán azon a mély hangján azt mondta: – Ha a kocsi elindul, és ön mocorog, akkor a padlón köt ki. Most elküldöm a házam mögötti istállóba. Nincs messze, és amint tudok, önért megyek.

– Most hová megy?

– Vissza az estélyre. Amint felfedezik az ön eltűnését, és többen tanúsíthatják, hogy én még ott voltam, azonnal távozom. – Megfordult, és indulni készült, de az ajtóból visszaszólt: – Ne féljen! Tökéletes biztonságban lesz.

Azzal lelépett a hágcsón, és becsukta maga mögött az ajtót.

Angelica arra figyelt, ahogy Debenham a kocsisal beszél. Nem halotta, milyen címet mondott, a kocsis válaszát azonban pontosan hallotta.

– Igenis, nagyuram.

Megdermedt. Úgy hangzott, hogy a kocsis skót. Mégpedig nem valami civilizált helyről való, mint Edinburgh, hanem a skót felföldről.

Ez vajon csak véletlen lehet?

A kocsi megmozdult, majd lassan gördült a kövezett utcán. Angelica érezte, amikor kifordultak egy nagyobb útra.

Fekete hajú, természetes nemes. *Arca, mint a gránit, szeme, mint a jég.*

Nem, ez nem lehet. A skót nemesúr halott. Leesett egy

szikláról, és halálra zúzta magát. Még nem találták meg a holttestet, de...

És Debenhamet jól ismerik a társaságban. Nem skót. Ám Angelica számos skót embert ismert, aki akcentus nélkül beszélt angolul.

Debenhamról köztudott, hogy súlyosan sérült a térde. Senki sem említette, hogy a titokzatos úr bicegne vagy sétapálcát használna, ám Debenham a teraszon hagyta a sétapálcáját, és Angelica nem vette észre, hogy bicegett volna, amikor a kocsijához vitte.

És a szeme... Nem mondhatni, hogy hideg a tekintete, legalábbis ő nem úgy látta, de el tudta képzelni, hogy Debenham tudna úgy nézni.

Alig tudta elhinni, hogy valószínűleg maga a skót nemes rabolta el.

Aki pedig az ő hőse. Az igazi.

